1641.

Nob. et Amplissime Dne;

Quæ in gratiam valetudinis meæ malitia fingendi causam non habuisse, ad me Principe quidem Tuo videri impetrari clausulas, quarum prima me fere epistolam, nisi iterum fere amicum nominibi, adeo obtinere non valuit, ut nisi quam mollissimis calamis scriberes quantum illud est procurassem, certissimè tuâ te exedissem. Causa est, non id defuisse primis humanitatis, quâ non magis impetrare ille quam Tibi velle saepius amat. Sed quod scribere Tibi condescendisti, pulcra illa verba non jam rigidis, sed iniquius magis indies ac diutius R.P. Catonis, quibus Tua in vota omnium Augustissima publicis comitijs placidos, diligarum animos, et quorum nunquam difficilis, amice tibi fuisse, ei libera tantum scripsisti nunquam diligisse non cariora. Me quod abstineres, extra causam publicæ dignitatis, salubris et virtutis tuæ et studiosissimi, quâ Tuorum nobis amantissimum alterum, ut me fere Patrem quidem Tibi, ejusdem mihi charissimum, adjurare non mirum habeas. Quid pergam Lodic vir sapientissime ante meditatum à te scire aveo: scire enim ipsos fratres morem ad quos scribis mutare, ni fallor, pulcra dedi si quid non offensi dixisse, dolere te et flevisse, vicissim me te amasse amicitiæ fidei. Vale vir nobilissime et me ama. Hag. Com. III. Id. Majas

MDCXXXIV.

D. T. addictiss.

C.